

A nap legjobb pillanata

Tegnap
esett...

Otthon ilyet nem lehet csinálni

DAL ÉS TÁBOR

„Mint a mókus fenn a fán, / az úttörő oly vidám, / ajkáról ki sem fogy a nóta...” Így tudósít egy néhány évtizede használatos dal. Őszintén szólva nem tudom, hogy a mókus fenn a fán mily vidám — gondolom éppen *oly*, mint a nyúl a réten, a giliszta a földben, a bolha a kutya bundájában. Ettől még egyiknek sem fenéig tejfel. Gondolom az úttörő is úgy van vele hogy hol vidám, hol bánatos. Igaz, az idézett dal a továbbiakban a táborozásról szól. Táborozni pedig jó dolog, mégha nem is reggeltől estig tartó dalolásból áll. Vannak annál sokkal érdekesebb dolgok.

A budapesti Kosciuszko Tádé utcai általános iskola dédestapolcsányi sáttortáborában éppen fordított nap van. Megérkeztünk az egy napra megválasztott diák-vezetők szigorú felügyelete mellett. A riport elkészítéséhez az engedélyt a nyolcadikos Hernádi Judittól kell kérnünk, ő ma a táborparancsnok.

Mi a jó a táborozásban? A körénk seregülő táborlakók kérdés nélkül foglalkoznak elméjükkel és testükkel.

— Tegnap voltunk kirándulni esőben. Majdnem eltévedtünk, úttalan utakon értünk vissza, láttunk mindenféle nyomokat, de vadakat nem láttunk, csak madarakat... Én tegnap őrsgben voltam, és láttam egy alakot az erdőben, tüzet gyújtott, meg bejött a táborba, és rángatta a lepedőket... — a tízéves fiatalember még most is felindultan hadarja éjjeli kalandját. A többiek nem hisznek neki, hiszen reggel nem találtak semmiféle tűznyomot.

— Féltem?

— Féltem. Itt mászkált az alak egész közel, és reggel *akkora* (két kezével majd fél métert mutat) bakancsnyomokat találtunk.

Egy másik ifjú táborozó fél tucat könyvvel felszerelve mutatja, milyen állatokat látott eddig. Kulancsot, szarvasbogarat, cincért — mindegyiknek kikeresi a képét, magyarázza miféle.

Fontos kérdés: elég-e az ennivaló?

— Hát... nem rossz a koszt, csak kevés. Én kétszer annyit is meg tudnék enni.

Még nem jártam olyan táborban, ahol azt mondták volna: bőven elég, amit adnak. Ami nem azért van, mert telhetetlenek a gyerekek. Biológiai szempontból tökéletesen megfelelő az ételnormák, csak hogy tábori körülmények között a gyerekek nem törődnek biológiai szempontokkal. Esznek amennyi beléjük fér. Igaz, a költségek sem mehetnek az égig — mint sok más helyen, itt is marad vésztartaléknak a zsíros kenyér. Abból lehet enni tetszés szerint.

Más dologgal szemben nincs kifogás. Favágásra, takarításra több a jelentkező, mint kéne — odahaza a lakótelepen nemigen lehet udvart söpörni. A legtöbben szívesen mosnak is. Valaki tiltakozik: „nekem azt mondta anyukám, hogy ő kimossa!” Hiába, neki is mosni kell. Más kérdés, hogy otthon anyukája alighanem újra kimossa a „tisztá ruhát”. Focira, pingpongra pedig végképp nem lehet agítani senkit. Közös éneklés? Az is, sőt énekvérseny volt.

Bencsik Gábor és Szebeni András riportja

Enekverseny

Kollégák

